

MUSEUMSDIREKTØR SVEND LARSEN

Den 9. april 1964 døde direktøren for Odense Bys Museer, cand. mag. Svend Larsen, kun 59 år gammel. For dansk museumsvesen betyder hans altfor tidlige bortgang et stort og alvorligt tab, og med ham mister dansk historisk forskning en trofast tjener.

Svend Larsen var født i Odense og blev student fra Katedralskolen i 1923. Allerede i sin barndom havde han fattet kærlighed til historien, og for den unge student var der ingen tvivl om, hvad han ville studere. 1930 blev han cand. mag. med historie som hovedfag. I sin studentertid nærrede Svend Larsen en dyb interesse for Hertugdømmernes historie og drømte om at gå arkivvejen, men heller ikke tanken om tilknytning til pressen var ham fremmed, Svend Larsen førte alle dage en god pen. Det gik helt anderledes, end han havde tænkt sig. I 1931 blev en stilling oprettet som museumsassistent i

Odense, Svend Larsen søgte stillingen og fik den. Med glæde tog han et arbejde op i sin fødeby, til hvilken han følte sig knyttet med stærke bånd. I breve har han skildret, hvor svært det faldt ham ved et semesters begyndelse at bryde op fra hjemmet i Odense og tage til København; der trivedes han ikke.

Odense Bys Museer var allerede i 1931 en mangegrenet virksomhed, og sammen med museumsinspektør C. M. K. Petersen deltog han i alle dele af museumsarbejdet, særlig som arkæolog, og sammen med apoteker P. Helweg Mikkelsen foretog han på Stiftsmuseets vegne mange udgravninger og var blandt andet med til at udgrave Ladbykibet.

1939 blev Svend Larsen museumsinspektør, allerede da var indretningen af Møntergården i fuld gang, og den 19. juni 1941 kunne Dansk Kulturhistorisk Museumsforenings og Dansk Historisk Fællesforenings repræsentanter overvære indvielsen af Fyns Stiftsmuseums nyordnede kulturhistoriske samlinger i Møntergården. Under krigen satte Svend Larsen al sin energi ind på at indrette et museum for den fynske landbokultur, og 1946 blev Den fynske Landsby indviet, samme år udnævntes han til museumsdirektør. Konjunkturerne havde siden 1939 været overordentlig gunstige for udviklingen af byens museumsvesen, men æren for den udvikling, der har fundet sted, tilkommer i allerhøjeste grad Svend Larsen, det er ikke for meget at sige, at han har skabt Odense Bys Museer. Det er en indsats, som vil bevare hans navn i dansk museumshistorie, og som ikke blot skyldes hans faglige viden, men i nok så høj grad hans dygtighed som administrator og hans fremragende evne til at forhandle.

Svend Larsens største bedrift var det måske, at det lykkedes ham at gøre H. C. Andersenhuset i Hans Jensens stræde til mål for turiststrømmen samtidig med at han gjorde det til en videnskabelig institution, det sidste skyldtes ikke mindst hans egen indsats som redaktør af Anderseniana og som H. C. Andersenforsker, hans hovedværk her er den møntergyldige udgave af H. C. Andersens brevveksling med Henriette Hanck.

Svend Larsen var dog frem for alt historiker, daglig kunne man se ham efter frokost på vej til Landsarkivet, og ganske givet har han her på læsesalen tilbragt mange lykkelige arbejdstimer, hvad formentlig kun den kan forstå, der selv er blevet grebet af de guldene dokumenters trylleri. Her har han i årenes løb samlet notater på tusinder af sedler, der blev grundlaget for mange fortrinlige artikler i Fynske Minder, til bogen om Graabrødre Hospital, og til den bog, der inden hans død skaffede ham doktorgraden: „Studier over det fynske rådstuearistokrati i det 16. århundrede.“ I næsten 25 år arbejdede han på denne bog, og få har kulegravet sit kildemateriale som han.

Svend Larsen fik også tid til at virke i Historisk Samfund for Fyns Stift; i flere år var han medlem af skriftudvalget og bidrog i høj grad til sammenslutningen af de to fynske amtssamfund i 1939. Efterhånden opslugte dog museumsarbejdet ham, men han var til sin død stadig medlem af repræsentantskabet og altid villig til at yde støtte og gøre en indsats.

Svend Larsen var en særpræget mand. I mange henseender en ener. Som ung var han tilbageholdende og havde svært ved at slutte kontakt med mennesker, men for dem, der kom ham ind på livet, åbnede han sig og lod vennerne mærke den ildhu og bundne varme, der lå dybt i hans sind.

Lykkeligst var Svend Larsen i samvær med familie, med arbejdsfæller og venner, og af dem vil han blive savnet i de kommende år.

Åge Fasmer Blomberg